

'AKADEMİ' VE EDEBİYAT BİLİMİ

Hakan SAZYEK*

Özet

Yeni Türk edebiyatı alanının, inceleme nesnelерinin lokal bir özelliğıe sahip olması, yani bir ulusun dilini ve edebiyatını ele alması, bu bağlamda yapılan çalışmaların çoğunlukla edebiyat tarihi eksenli olmasını sağlamıştır. Bu genel durum, "branşımızın akademik bir etkinlik özelliğı taşıdığı, dolayısıyla lokalize olmakla birlikte aslında 'edebiyat bilimi' denilen bir ana disiplinin bir parçası olduğu" gerçeğini/durumunu bir ölçüde gölgede bırakmıştır. Söz konusu ana disiplin kapsamında, 'edebiyat tarihi'nden başka 'edebiyat teorisi', 'edebiyat eleştirisi', 'mukayeseli edebiyat', 'edebiyat sosyolojisi', 'külliyat çalışmaları' gibi alt dallarda yapılan çalışmalar da elbette vardır, ancak bunlar da yine yukarıda anılan ideale giden yolun kilometre taşları olarak görülmektedir. Oysa bu çalışmaların, anılan idealin birer gereci olmanın ötesinde, ait oldukları alt disiplinler içerisinde kalarak da önemli bir işlev, hizmet ve değer taşıyabildikleri muhakkaktır. Bu bildiri, ülkemizde yeni Türk edebiyatı sahasında yapılmış akademi kaynaklı çalışmaların üzerlerinde istatistikî bir değerlendirme yapmak suretiyle anılan tarihî işlev dışında edebiyat biliminin alt dallarına dağılım bağlamındaki bir görüntüsünü vermeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Sözcükler: akademi, edebiyat bilimi, edebiyat teorisi, edebiyat eleştirisi, Türkoloji

Giriş

Üniversitelerimizde yeni Türk edebiyatı üzerindeki çalışmaların çok büyük bir kısmı 'edebiyat tarihi' zemininde yapılmaktadır. Bu doğal bir durum; çünkü bir ulusun diliyle yazılmak suretiyle oluşturulan bir ülkenin edebiyatı, bir sürecin varlığını gerektirir. Bu süreç de kronolojik bir düzenek şeklinde işleyen 'edebiyat tarihi' disiplininin ölçütlerini, çalışma ilkelerini kullanmayı lüzumlu kılar. İşte bu durum, anılan alanda -birbirini izleyen kuşaklar hâlinde- çalışan akademisyenlerde 'edebiyat tarihi'nin âdeta başlı başına bir bilim dalı, bir çatı alan olduğu kanısını uyandırıp gitikçe de pekiştirmiştir. Bu kanı öyle bir hâle gelmiştir ki, her bir akademisyence yapılan bütün çalışmaların hep müstakbel ve meçhul bir 'edebiyat tarihi' çalışması için birer malzeme olduğu gibi uç bir düşünceye kadar varmıştır.

Alanın inceleme nesnelерini oluşturan edebî metinlerin belli bir coğrafyada konuşulan bir dille, Türkçeyle yazılmış olması; dolayısıyla, branşın bir ulusun lokal özellikli dilini ve edebiyatını yine lokal bir bağlamda ele alması, bu kapsamda yapılan çalışmaların çoğunlukla 'edebiyat tarihi' eksenli olmasını sağlamıştır. Özellikle, kimi akademik ekollerin mensuplarınca sürekli vurgulanan, "akademik ortam içerisinde gerçekleştirilen biyografi, monografi, metin analizi gibi değişik alt alanlara ait

* Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

master, doktora, doçentlik, profesörlük amaçlı veya kitap, makale, bildiri gibi serbest nitelikli çalışmaların ortak amacının, ileride yazılacak bir 'edebiyat tarihi' için malzeme teşkil ettiği" (örn. İsmail Çetışli, Edebiyat Sanatı ve Bilimi, Akçağ Yayınları, Ankara, 2008, 307, 319) düşüncesi camiada böyle bir algının yerleşmesini sağlamıştır. Bu genel durum, "bransımızın akademik bir etkinlik özelliği taşıdığı, dolayısıyla lokalize olmakla birlikte aslında 'edebiyat bilimi' denilen bir ana disiplinin bir parçası olduğu" gerçeğini bir ölçüde gölgede bırakmıştır. Söz konusu ana disiplin kapsamında, 'edebiyat tarihi'nden başka 'edebiyat teorisi', 'edebiyat eleştirisi', 'mukayeseli edebiyat', 'edebiyat sosyolojisi', 'külliyyat/metin yayımı' gibi alt dallarda yapılan çalışmalar da elbette vardır, ancak bunlar da yine yukarıda anılan ideale giden yolun kilometre taşları olarak görülmektedir. Bir başka deyişle, akademik çatı altında yapılan bilimsel çalışmaların neredeyse tamamı "bu ideale hizmet etmiş olma" şeklindeki genel kabulün ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Oysa bu çalışmaların, anılan idealin birer gerci olmanın ötesinde, ait oldukları alt disiplinler içerisinde kalarak da önemli bir işlev, hizmet ve değer taşıyabildikleri muhakkaktır. Bu bildiri, ülkemizde yeni Türk edebiyatı sahasında yapılmış akademi kaynaklı çalışmaların -üzerlerinde istatistikî bir değerlendirme yapmak suretiyle- anılan tarihî işlev dışında edebiyat biliminin alt dallarına dağılım bağlamındaki bir görüntüsünü vermeyi amaçlamaktadır.

Evrensel ölçekte beş temel güzel sanat dalından biri olan edebiyat, bilindiği üzere, araştırmacı ve incelemeci bir tutumun nesnesi olarak ele alındığında ise bir bilim dalı özelliği kazanır. Edebiyat sanatını, değişik açılardan ve farklı yöntemlerle irdeleyebilen, dolayısıyla kendi içinde alt dallara ayrılan edebiyat bilimi, varlığını akademik ortama son onyıllarda kurb ettirmekle birlikte¹ hâlen bütüncül bir disiplin şeklinde ele alınmaktan uzak durmaktadır. Bugün bünyesinde başlı başına bir disiplin olarak edebiyat bilimiyle oluşturan, varlığını ona adayan bir yüksek öğretim kurumu yoktur. Bununla birlikte son yıllarda Eskişehir Osmangazi ve İstanbul Bilgi Üniversitelerinde 'karşılaştırmalı edebiyat' bölümlerinin kurulduğunu da biliyoruz. Ancak, 'mukayeseli edebiyat'ın yanında -yukarıda adlarını andığım üzere- altı temel bilim dalına sahip bu disiplin, en azından ülkemiz akademik ortamlarında yaygınlıkla bunlardan sadece biri, yani 'edebiyat tarihi' aracılığıyla yer bulabilmektedir. Bunda büyük ölçüde, edebiyatın malzemesi konumundaki dilin ulusal nitelikli bir olgu olması ve bu sebeple akademinin de onu bu kapsamda algılaması rol oynamaktadır. "Amerikan Dili/Kültürü ve Edebiyatı", "İngiliz Dili ve Edebiyatı", "Fars Dili ve Edebiyatı", "Türk Dili ve Edebiyatı" gibi... Ulusal kimliğe yaslanan bu bilimsel yaklaşım tarzı 'Türkoloji' şeklinde bir "ulus bilimi"nin oluşmasına da zemin hazırlamıştır. Bu, salt bize özgü bir durum değildir elbette. Söz gelimi doğudan 'İranistik'i, batıdan da 'Germanistik'i "ulus bilimi"nin örnekleri olarak verebiliriz. Kültür, tarih, dil,

¹ Bu kabule, Atatürk Üniversitesinden Dr.Şerif Aktaş'ın Roman Sanatı ve Roman İncelemesine Giriş (Birlik Yayınları, Ankara, 1984) ve Edebiyatta Üslup ve Problemleri (Akçağ Yayınları, Ankara, 1986); Selçuk Üniversitesinden Dr.Mehmet Tekin'in Roman Sanatı 1 (Selçuk Üniversitesi Yayınları, Konya, 1991); Gazi Üniversitesinden Dr.Mehmet Önal'ın En Uzun Asrın Hikâyesi- Yeni Türk Edebiyatına Teorik Bir Yaklaşım 1 (Akçağ Yayınları, Ankara, 1999), Yeni Türk Edebiyatı 2 (Akçağ Yayınları, Ankara, 2009), Pamukkale Üniversitesinden Dr.İsmail Çetışli'nin Edebiyat Sanatı ve Bilimi (Akçağ Yayınları, Ankara, 2008) ve Bartın Üniversitesinden Dr.İsmet Emre'nin Edebiyat Bilimi (Anı Yayıncılık, Ankara, 2012) adlı çalışmalarını örnek vermek mümkündür.

edebiyat, mimarî, arkeoloji, sanat tarihi gibi aslında birbirinden çok farklı alanları bünyesinde toplayan ve akademik ortamın gerek araştırma/inceleme gerekse öğretim boyutunda yerleşikleşen bu ‘ulus bilimi’ anlayışı dolayısıyla -aslında kendi iç oluşumunu, ayrışımını, terminolojisini, metodolojisini sağlayabilmiş olan- tarih, dil ve edebiyat gibi disiplinler birer şube olmak durumunda kalmıştır. [Bu noktada, üniversitelerimizdeki ‘tarih’ bölümlerinin herhangi bir ulus adına bağlanmaksızın başlı başına ‘tarih’ olmasının da sadece başlıkta ya da tabelada bir ad şeklinde kalmaktan öteye gitmediğini, bu bölümlerde, pratikte/uygulamada verilen tarih formasyonunun, oluşturulan anabilim dalları örgütlenmesinin, yapılan bilimsel çalışmaların “Türk tarihi” bağlamında olduğunu da belirtmek gerekir.]

Bütün bunları dile getirirken, ulus bilimi anlayışına, ya da kendi branşımıza ad olan ‘Türkoloji’nin kapsayıcılık özelliklerine eleştirel bir yaklaşım geliştirmek değil amacım. Bununla birlikte, meseleye ‘Türkoloji’nin yanısıra ‘edebiyat bilimi’nin de ışığında bakmanın; ülkemizde ilk “Yeni Türk Edebiyatı” kürsüsünün kurulduğu 1939’dan başlayarak günümüze gelen uzun süreçte yapılan akademik çalışmaları değerlendirirken ‘edebiyat bilimi’nin de ölçütlüğünü benimsemenin gerekli olduğunu düşünüyorum. Böylesi bir yaklaşım, anılan süreçteki akademik birikimin getireceği verileri “Türkolojik” bağlamın yol açtığı tarihî/kronolojik algının ötesine geçirecek ‘edebiyat bilimi’nin bağlamına yerleştirme adına bir açılım kazanmamızı sağlayacaktır. Bu noktada, ‘edebiyat bilimi’nin alt dalları olarak yukarıda adları anılan alt disiplinlerin niteliği ve kapsamı hakkında ayrıntılı bir açıklama yapmaya -bu bildiri- nin amacı dışında kaldığından- gerek yok² Ancak bu alt disiplinler arasında ‘edebiyat teorisi’nden sonra ikinci sırada gelen ‘edebiyat eleştirisi’ne -onun bir edebî tür olan ‘eleştiri’den ayrılan yönlerinden başlayarak- özellikle değinmek gerekiyor. Çünkü, yeni Türk edebiyatı uzmanlarına ait çalışmaların çok büyük bir bölümü -aşığıda serimleneceği üzere- ‘edebiyat eleştirisi’nin kapsamına girmektedir.

Eleştirinin yapıldığı ortamı ölçüt alan ikili bir tasnif, aynı zamanda onun bağlamını da belirlemesi bakımından oldukça isabetlidir. Böylesi bir ayrıştırma eleştiricinin kimliği, çalışma şekli, hedef nesnesi, yöntem(ler)i gibi farklı iç ölçütleri de netleştirebilmektedir. Bu tasnif ışığında ‘eleştiri’, “güncel” ve “akademik” olarak iki ana gruba ayrılmaktadır. Söz konusu güncellik, popüler yayın organlarının çevresinde oluşma, popüler okuyucu/izleyici kitlesini hedef alma ve yeni eserleri konu edinme gibi temel özelliklerden kaynaklanır. “Eleştirmen”lerin ya da bizzat sanatçıların etkinlikleriyle gerçekleşen ve ölçütleri belirlenen “güncel eleştiri” tarzı, bu popüler ortamda çoğunlukla “pratik eleştiri” çatısı altında eser eleştirisi/çözümlemesi ve polemik/tartışma eksenini çevresindeki cevabî yazı formları içerisinde örneklendirilir. Eleştirinin bu yönü, edebiyat sanatı içinde bir alt tür, bir ‘edebî tür’ olmak şeklinde kendisini gösterir. Bir başka deyişle ‘eleştiri’, bir “edebî tür” olma yönünü, anılan ortam içindeki ürünler aracılığıyla belirginleştirmektedir.

² ‘Edebiyat bilimi’nin alt dalları hakkında geniş bilgi için Dr.Önal’ın, Dr.Çetişli’nin ve Dr.Emre’nin anılan kitaplarının yanında Dr.Gürsel Aytaç’ın Genel Edebiyat Bilimi (Papirüs Yayınları, İstanbul, 1999) adlı telif ve Dr.Ömer Faruk Huyugüzel’in Edebiyat Teorisi (Warren ve Wellek’ten, Akademi Kitabevi, İzmir, 1993) adlı çeviri çalışmalarına bakılabilir.

Akademik anlayışa dayalı eleştiri çalışmaları ise çoğunlukla üniversite bünyesinde ortaya konmaktadır. 'Edebiyat bilimi'nin alt dalı olan 'edebiyat eleştirisi'nin kapsamına giren bu bağlamdaki çalışmalar şu alt alanları oluşturmaktadır:

-Edebi şahsiyetleri "hayatı-sanatı-eserleri" çerçevesinde bütüncül bir perspektifle inceleyen monografiler. Dr.İsmail Parlatır'ın Recaizade Mahmut Ekrem, Hayatı-Sanatı-Eserleri (DTCF Yayınları, Ankara, 1983) adlı çalışması, bu alt dala bir örnektir.

-Sanatçıları özellikle hayatları ekseninde ele alan biyografiler. Dr.Kaya Bilgegil'in Ziya Paşa Üzerinde Bir Araştırma (Atatürk Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1979) başlıklı eseri, ülkemiz akademik ortamında bu alt dalın nadir örneklerindedir.

-Belli bir zaman kesitinde oluşan yönelimleri, hareketleri irdeleyen dönem çalışmaları. Öztürk Emiroğlu'nun Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatında Hisar Topluluğu ve Edebi Faaliyetleri, (Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 2000) adlı kitabı, Hisarcıların etkinliklerini aktarıken aynı zamanda belli bir dönemin edebî görünüşünü yansıtan dönem çalışmalarına örnek verilebilir.

-Bir edebî türün belirli bir dönem içindeki gelişim çizgisini, Dr.Mehmet Tekin'in Peyami Safa'nın Roman Sanatı ve Romanları Üzerinde Bir İnceleme (Selçuk Üniversitesi Yayınları, Konya, 1990) adlı çalışmasında olduğu gibi yazarları ya da Dr.Aytekin Yakar'ın Türk Romanında Millî Mücadele (DTCF Yayınları, Ankara, 1973) konulu doktora çalışmasında olduğu gibi içerik öbekleşmelerini merkeze alarak inceleyen tür çalışmaları.

-Bir yazarın/şairin eserlerinde başatlaşan kurmaca içerik öğeleri üzerinde yoğunlaşan tematik çalışmalar. Söz gelimi, Dr.İnci Enginün'ün, Halide Edib Adıvar'ın Eserlerinde Doğu-Batı Meselesi (İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Yayınları, İstanbul, 1978) konulu doçentlik tezi, bu alt dala giren bir çalışmadır.

-Bir dönemin ya da bir edibin eserlerinde mevcut biçim/yapı öğelerini ele alan biçim çalışmaları. Dr.Fatih Andı'nın Servet-i Fünun'a Kadar Yeni Türk Şiirinde Şekil Değişimleri (Kitabevi Yayınları, İstanbul, 1997) konulu çalışmasını bu alt dala örnek gösterebiliriz.

-Sanatçıların hayatı ile ilgili verileri aktarmayı amaçlayan belgeseller. Dr.Cemal Kurnaz ve Dr.Mustafa Tatçı'nın birlikte hazırladığı Belgelerle Orhan Veli (MEB Yayınları, Ankara, 2000) başlıklı kitap, Türk akademik çevrelerinde pek üzerinde durulmayan bu alt dalın neredeyse biricik örneğidir, denilebilir.

-Edebî metinleri çözümleme çalışmaları. Bu alt dalın genellikle makale boyutunda olan örnekleri, 'edebiyat eleştirisi' disiplininin bir edebî tür olan 'eleştiri'ye -form ve içerik bağlamında- en çok yaklaştığı ürünlerdir. Zira, belirlenmiş bir metin üzerinde yapılan eleştirel ve yorumsal değerlendirmeler, bu dalın örneklerinde daha somutlaşır ve böylelikle pratik eleştiriye dahil olur. Dr. Mehmet Kaplan'ın şiir ve hikâye türleri üzerinde yoğunlaştırıp kaleme aldığı tahlil metinleri (Şiir Tahlilleri I, İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Yayınları, İstanbul, 1954; Şiir Tahlilleri II, Baha Matbaası, 1965; Hikâye Tahlilleri, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1979), bu alt dalın ülkemiz akademik ortamındaki öncü örnekleri konumundadır.

-Edebî ya da bilimsel eserlere yönelik kitap tanıtımları.

Bütün bu türler, “akademik eleştiri” bünyesinde gerçekleştirilen teorik ve pratik eleştiri tarzlarının ürünlerinden oluşur. Bu kapsamdaki oylumlu ve yöntemli çalışmalar da -tekrar vurgulayacak olursak- ‘edebiyat bilimi’nin bir alt disiplini olan ‘edebiyat eleştirisi’ni meydana getirir. Bu genel bilgileri verdikten sonra sayılamalı tespitlere geçebiliriz

Türk üniversitelerinde, Dr.Mehmet Kaplan’ın Namık Kemal üzerine hazırladığı doktora tezini tamamladığı 1942 yılından bugüne kadar geçen yaklaşık yetmiş yıllık süreçte, yeni Türk edebiyatı alanında yapılmış -onbiri doçentlik, ikiyüzdoksanbiri doktora ve sekizyüzyetmişdördü yüksek lisans aşamasında olmak üzere binyüzyetmişaltı adet tez çalışması³ belirledim. Bu kabarık sayı, “Tanzimat, Servet-i Fünun, Millî Edebiyat, Cumhuriyet” gibi Türkolojik yaklaşımın dayandığı kronolojik evrelere göre değil; ‘edebiyat bilimi’nin alt dallarına göre tasnif edildiğinde şöyle bir dağılım tablosu oluşmaktadır:

‘Edebiyat teorisi’: 13; ‘mukayeseli edebiyat’: 26; ‘edebiyat sosyolojisi’: 4; ‘edebiyat tarihi’: 3; ‘metin tespiti ve yayımı’: 54; bibliyografya: 8; süreli yayın taraması: 195. Burada adları geçen alt disiplinlerle ilgili çalışmaların büyük çoğunluğunun da kuramsal değil uygulamalı olduğunu da belirtmeliyim.

‘Edebiyat eleştirisi’ alt dalındaki sayılar ise -hem yukarıdakilere oranla hem de kendi içinde- bir hayli fazladır: Monografi: 268; biyografi: 1; dönem çalışması: 56; tür çalışması: 305; tematik çalışma: 189; biçim çalışması: 40; eleştiri kuramı: 14. Böylece sadece bu alt daldaki akademik etkinliklerin toplamı 873’ü bulmaktadır.

Buradaki sayılamayı, salt “resmî” nitelikli akademik aşama çalışmalarını esas alarak yaptığımı belirtmeliyim. Akademisyenlerimizin “gayriresmî” olarak yaptığı ve makale, bildiri ya da kitap formunda yayımladıkları çalışmalarda da buna benzer bir tablonun çıkacağı aşikârdır. Ancak böylesi bir eklemenin, rakamları daha fazla yukarılara çekmekten başka bir işlevi olmayacağını düşünerek onları kapsama almadım.

³ Mutlak olmamakla birlikte bütüne yakın olan bu sayılar, sağlıklı bir yargıya varma yolunda yeterli bir veri konumundadır. Bu sayıları belirlerken anılan sürecin 2004 yılına kadar olan kesiti için Dr.Bahriye Çeri’nin “Türkiye Üniversitelerinde Yeni Türk Edebiyatı Alanında Yapılmış Yüksek Lisans ve Doktora Tezlerinin Konularına Göre Sınıflandırılmış Bibliyografyası” (Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi, C.4, S.7, 2006, s.603-704) başlıklı çalışmasından; 2004 sonrası için de YÖK Ulusal Tez Merkezi’nin bilgilerinden yararlandım. Dr.Çeri’yi bu meşakkatli işe girişerek yaptığı derleme için kutlarım. Ancak, Çeri’nin hazırladığı kaynakçadaki tasnif tutarlılığının -bir alt başlık altında bulunan birçok teze, bir başka başlık altında yine yer verilmiş olması nedeniyle- zedelendiğini de belirtmem gerekiyor. Okuduğunuz bu çalışma doğrultusunda Çeri’nin kaynakçası üzerinde dururken bu tekrarları giderme yoluna gittim. Ayrıca, araştırmamın kapsamını sadece yeni Türk edebiyatçıların çalışmalarıyla sınırlı tuttuğum için, Çeri’nin kaynakçasına aldığı tarih, sosyoloji, eğitim gibi farklı alanlara mensup akademisyenlerce hazırlanan tezleri dışarıda bırakmayı tercih ettim. Bu konuyla ilgili son olarak belirtmeliyim ki, sayın Dr.Çeri’nin çalışmasındaki tasnif tarzı, aslında benim bu bildiride vurguladığım ‘sorun’un izdüşümü niteliğindedir. Alanda oluşan akademik eser birikimine kronolojik/Türkolojik bir şekilde mi yaklaşılması gerektiği yoksa ‘edebiyat bilimi’nin gereklerini mi kullanmak gerektiği hususunda yer yer ve zaman zaman yaşanan çelişkidir bu sorun. Ve Dr.Çeri de bu çelişkiyi değerli çalışmasının tasnifine yansıtacak zorunda kalmıştır, kanısındayım.

SONUÇ

Sınıflandırma sonunda ortaya çıkan bütün bu sayıların gösterdiği şey şudur: Üniversitelerimizdeki yeni Türk edebiyatı uzmanlarının yaptığı çalışmalar, 'edebiyat bilimi' kapsamında düşünüldüğünde teorik boyuttan çok uygulamaya dönük, bir nevi saha çalışmasına yakın bir akademik çerçeve içinde bulunmaktadır. Bunda, alanın, -yukarıda da vurguladığım üzere- inceleme nesnesi lokal nitelik taşıyan bir disiplin oluşunun etkisinin yanı sıra bunun yarattığı bir yönlendimin veya yanılısamanın varlığının da önemli bir etmen olduğunu belirtmek mümkündür. Alanın teorik boyutuna yönelik kimi özgün çalışmaların son on yıllarda -Dr.Şerif Aktaş'ın, Dr.Mehmet Tekin'in, Dr.Mehmet Önal'ın, Dr.İsmail Çetişli'nin, Dr.İsmet Emre'nin yukarıda adlarını andığım değerli kitapları örneğinde görüldüğü üzere- Türk bilim adamlarınca da yapıldığını sevinerek görüyoruz. Ayrıca kimi makalelerinde teorik boyuttaki meseleleri işlemiş olan Dr.Sadık Kemal Tural, Dr.Kâzım Yetiş, Dr.Emel Kefeli gibi değerli akademisyenlerin adlarını da anmalıyım. Bu isimleri anışım, 'edebiyat bilimi' adına da davranan çalışmaları olumlulayışım, alanın diğer değerli isimlerini ve onların ürünlerini olumsuzlama anlamına gelmiyor elbette. Ayrıca bu haddim de değil. Türk edebiyatının son iki yüzyılında yerini almış edebî oluşum, kişi, hareket vs. mutlak bir şekilde bizim -Türkojinin- ana ilgi ve sorumluluk alanımıza giriyor. Bu sürecin barındırdığı her edebî olgu, çalışmalarımızın nesnesi konumunda, bu, tartışmasız bir gerçek; ancak, bütün bu çalışmaların akademik bir çatı altında yapılıyor olması, bizi, "akademi"nin gerektirdiği bilimsel temelin de bizzat incelenmeyi hakkettiği şeklindeki bir başka gerçekle de karşı karşıya bırakıyor.

'ACADEMY' AND SCIENCE OF LITERATURE

Hakan SAZYEK*

Abstract

The objects of study in the field of new Turkish literature are local and as such they have required the studies conducted in the field to have a historical aspect. This outlook overshadows the fact that, first and foremost, the field of new Turkish literature is an academic undertaking and, while local, belongs in the study of literature. The study of literature comprises not only literary history but also literary theory, literary criticism, comparative literature, sociology of literature and the like. Likewise, these subfields are milestones too, along the road to the ideal study described above. On the other hand, it is certain that these works serve an equally great purpose by virtue of what they are: serving as subfields of other fields, other than being an instrument of a greater purpose. This paper aims to present a view of the research carried out in the field of new Turkish literature, through statistical analysis, as it serves other subfields of literature, apart from the historical significance mentioned above.

Key Words: academy, science of literature, literary theory, literary criticism, Turcology

* Associate Prof.Dr., Kocaeli University, Faculty of Science and Literature, Department of Turkish Language and Literature